

DANNY VERA

TIJDELOOS, UNIEK EN EIGENZINNIG

Met zijn wekelijkse optredens bij het TV programma Voetbal International, is Danny Vera in krap vijf jaar tijd uitgegroeid tot een graag geziene muzikant op TV. De man is echter niet zozeer een TV personality maar bovenal een muzikant 'Pur Sang' met een uniek en veelzijdig repertoire op zijn naam. Met zijn muziektalent weet hij op een unieke en eigenzinnige wijze zijn inspiratiebronnen (Johnny Cash, Elvis Presley, Chris Isaak) te laten herleven in het heden.

Strak in het pak, arriveert hij na een rit van ruim twee uren samen met zijn vrouw en zijn vele gitaarkoffers op de Holenweg. Op huisnummer 14C, waar het Manifesto Poppodium gehuisvest is, schuif ik aan voor een gesprek. Hoewel de planning beschrijft dat het een tien minuten gesprek betreft, is het eindresultaat een feestelijk onderonsje, waarbij zaken als Vinyl, het touren en de muzikale helden van de charismatische frontman de revue passeren. Hierbij wordt hij gaandeweg het gesprek vergezeld door zijn voltallige band en vrouw, tevens de manager. Dat de sfeer er voorafgaand al goed in zit, heeft met verschillende factoren te maken:

1: Het is het laatste optreden van zijn Distant Rumble Pt. II tour, wat altijd een bijzonder moment is voor een artiest om naar uit te kijken.

2: Naast dat de frontman zijn compleet eigen humor en charisma heeft, is deze lijn ook volledig door te trekken naar de band en zijn eigen vrouw.

3: Klokslag twaalf uur wordt de zanger 38, waarvoor hij voorafgaand aan het interview al een taart cadeau heeft gekregen.

(Mike): “Bij deze Danny, we zijn een dag te vroeg, maar deze taart willen we je natuurlijk niet onthouden. We wisten niet met hoeveel mensen jullie vandaag zouden verschijnen, dus we hebben hem maar gewoon in 10 stukken laten snijden.”

(Danny Vera): *“Hebben jullie gewoon taart voor me meegenomen?! (waarbij de bandleden in koor roepen: ‘Trappen ze er nu alweer in dat je jarig bent? Dit is al de zestiende taart dit jaar.’). Lekker hoor die aardbeien, dankjewel! En het aantal stukken maakt niet uit hoor, na vanavond zijn we sowieso met een stuk minder hoor, dus dat komt wel goed.”*

Kortom: nog voordat de eerste vraag is gesteld, zit de sfeer er al goed in.

(M): “De Distant Rumble Pt II clubtour zit er na je optreden in Manifesto alweer op. Het is een verlenging van een van je eerdere clubtours” (gebaseerd op het gelijknamige album uit 2013)

(D): *“Ik vind persoonlijk het woord ‘tour’ een beetje een groot woord. Bij een tour heb ik altijd zo’n beetje het idee van een band die met ze allen het hele land doorreist in een busje. En als er wel iets is wat ik niet wil, is het wel met deze jongens in een busje zitten. Daarnaast hebben wij nog Voetbal International erbij, dus elke dag naar een stad afreizen zit er ook gewoon niet in. Bij het begin in 2013 met de release van de plaat hebben we bij te weinig animo maar gewoon een paar shows gedaan, waarbij de zalen steeds voller kwamen te staan. Voorafgaand aan deze reeks shows hebben we een aantal try outs gedaan voor een theatertour. Bij het zien van de agenda van januari dit jaar hebben we het besluit genomen om nog maar een paar club shows te doen, wat er uiteindelijk twintig geworden zijn.”*

(M): “In hoeverre verschilt dan de nieuwe editie van de vorige?”

(D): “Door de vele optredens zijn we als band enorm gegroeid, en in vergelijking tot vorig jaar staan we nu ook in veel vollere zalen. Het is leuk om te zien dat als je begint er nog niet zo veel mensen zijn. Ik herinner me nog heel goed onze eerste show in de LVC (in Leiden, red.) voor zo’n dertig man. Dit jaar op dezelfde locatie (waarbij de LVC verhuisd is naar de gebroeders ter Nobel), is dit ineens uitgegroeid naar zo’n 800 man. Dit is dan ook de beste erkenning die je als artiest kunt krijgen: dat je muziek zowel op CD als live (steeds meer) gehoord wordt.”

(M): “Dat deze ronde langs de clubs bijna ten einde is, houdt niet in dat jullie daarna stil gaan zitten. Halverwege september starten de New Black & White Theater concerten. Wat kun je hier al over vertellen?”

(D): “Hierbij zullen we twee keer in de week gaan spelen, en in vergelijking met de clubshows zal alles rustiger en een stuk akoestischer zijn. Daarnaast zullen de nummers meer worden voorzien van inleidende verhalen, en hebben we een nieuw en heel mooi decor tot onze beschikking. Hiervan zullen we 45 optredens lang optimaal profiteren. Met de planning zoals we het nu hebben zit het komende jaar al gewoon helemaal vol, en dat is prima zo. Naast het feit dat we twee theaters per week afgaan, doen we namelijk met z’n allen nog twee keer in de week VI, en heb ik zelf ook nog mijn eigen projecten waar ik mee bezig ben. Om nog een keer terug te komen op het begrip touren: vijf keer in de week rondrijden voor optredens in een busje komt naar mijn mening de kwaliteit van de muziek en het plezier absoluut niet ten goede.”

(M): “Je hebt op je eerdere albums al met verscheidene gastartiesten samengewerkt, waaronder met James Burton (die heeft meegewerkt aan Vera’s nummer ‘Runnin’ With My Boots On,’ en zelf jarenlang de gitarist van Elvis Presley is geweest). Zou de bezoeker zulke gastartiesten kunnen verwachten in het theater?”

(D): *“Het lastige is dat James met zijn 73 jaar al behoorlijk op leeftijd is, en dat hij in Amerika woont. Er ligt wel het idee om volgend jaar een paar shows met hem te doen. Als hij wil, en ik wil en het dan qua tijd uitkomt gaan we graag met hem optreden in Nederland. Wij naar Amerika zit er niet in omdat ik gewoon niet zo houd van vliegen. Daarnaast doen we ook nog een jaar VI, dus we kunnen ook gewoon niet weg.”*

(M): **“Bij VI spelen jullie al sinds augustus 2009. Daarvoor was Johan Derksen al te zien in een documentaire van jullie. Hoe is de samenwerking zo tot stand gekomen?”**

(D): *“Het klopt inderdaad dat hij in onze documentaire is te zien. Voordat het VI-verhaal begint (en toen ik vliegen nog wel een beetje leuk vond) hebben we een plaat opgenomen in Amerika. Eenmaal terug in Nederland hoor ik ineens dat Johan Derksen mijn muziek leuk vindt. Naar aanleiding hiervan heb ik hem gemaild, met de vraag of hij een voorwoordje in het cd-boekje zou willen schrijven. Het zou er kort gezegd op neerkomen dat Johan dan zou roepen: ‘Koop deze plaat niet want het is zonde van je geld’. De regisseur zei echter: ‘nee man dat moet je niet doen! Je moet hem gewoon uitnodigen om op camera iets te zeggen.’ Van het een is het ander gekomen, waardoor hij ineens bij mij thuis op de bank zit. Twee weken later rolt er een email mijn inbox binnen, met de mededeling: ‘RTL wil een band voor hun nieuwe en serieuze voetbalprogramma Voetbal International. Met de vraag of ik en de band daar zin in hadden. Vanaf toen is het op tv eigenlijk begonnen.”*

(M): “Het is uiteindelijk niet bij VI gebleven.”

(D): *“Nee dat klopt, we hebben daarnaast ook als huisband voor VI Oranje en Tour de Jour gefungeerd. Dit ligt echter in het verlengde van VI. Door hetzelfde team en dezelfde band hebben deze programma’s het voordeel gehad dat niemand eigenlijk meer een introductie nodig heeft, en de programma’s meteen van start kunnen.”*

(M): “Naast het feit dat jullie nummers voor een album maken, maken jullie ook nummers voor de programma’s.”

(D): *“Dat hebben we eigenlijk voor elk programma gedaan. Met de start van Voetbal International hebben we de leader voor VI voor onze rekening genomen. Een jaar later, als huisband voor VI Oranje (tijdens het WK voetbal in Zuid-Afrika, 2010) is dit ook gebeurd. Voor het nummer dat hiervoor ontstaan is, ‘Orange Glow’, komt de inspiratie door de oranje gekte die er ontstaat als Nederland op zo’n toernooi succesvol actief is. Weer een jaar later, tijdens Tour de Jour (een programma omtrent de Tour de France, red.) is het*

nummer 'Tomorrow will be mine' ontstaan. Dit nummer gaat over het bevechten van een grote berg om een overwinning te behalen. Het lijkt hierbij alsof het puur en alleen over fietsen gaat, maar door de metaforen die ik hierin gebruik kun je het als luisteraar ook voor andere dingen in het leven zien."

(M): "Zit er een verschil in werkwijze tussen het schrijven van nummers voor een album of nummers voor een programma?"

(D): "Om je heel eerlijk te zeggen: ik schrijf nooit voor albums, ik schrijf gewoon liedjes. Als er dan bijvoorbeeld twee jaar verstreken zijn, dan denk ik bij mezelf: laat ik maar eens weer wat opnemen. Ik hanteer namelijk niet echt een archief, maar meer losse blaadjes, opnames op mijn telefoon, ingespeelde dingen op de computer en vage ideeën. Gisteren heb ik toevallig nog in de studio gezeten, en daar hebben we de nieuwe plaat opgenomen."

(M): "Kun je daar al iets meer over vertellen?"

(D): "Deze ligt in het verlengde van de vorig jaar opgenomen 'The New Black and White'. Hij heet daarom ook heel toepasselijk 'The New Black and White Pt.II.' Hierop staan net zoals op het eerste deel drie covers en drie eigen composities. De covers hierbij zijn 'Russian Roulette' (Rihanna), 'Leavin' (Don Williams) en 'To Much Love Will Kill You' (Brian May). Zo rond veertien september zal hiervan de release zijn. Nu maar hopen dat de vinyl-uitgave geen roet in het eten gaat gooien."

(M): "Dus je gaat deze release ook weer op vinyl uitbrengen?"

(D): "Jazeker, mijn vorige album en ep zijn ook uitgebracht op vinyl, dus met The New Black & White EP II wordt het alweer mijn derde vinyl-release. Alleen de vinyl fabriek heeft het zo druk dat het maken ervan zo'n drie maanden wachttijd tot gevolg heeft. Doordat iedereen op een gegeven moment dacht: 'Dat vinyl wordt niets meer,' zijn er een heleboel

vinyl fabrieken en die apparaten afgebroken. Een bestelling voor een cd is weer heel anders: binnen een week is alles dan geregeld. Niet dat cd's zo slecht zijn: het geluid daarvan is OK. Doordat je tegenwoordig diensten als Deezer of Spotify hebt kun je voor een tientje per maand onbeperkt bij je muziek. Dat betekent niet dat mijn albums helemaal niet meer verkocht worden! De beste support die je een artiest kunt geven, naast zijn concerten te bezoeken, is het aanschaffen van een cd of plaat. Dit omdat dan de cd-hoes pas echt goed tot z'n recht komt en je als muzikliefhebber dan echt iets tastbaars in handen hebt."

(M): "Heb jij dan zelf nog een plaat in je collectie waar je echt trots op bent?"

(D): "Ik moet je heel eerlijk bekennen dat ik zelf geen grote platen kast heb en de laatste tijd ook niet heel erg veel muziek luister. Ik ben als muzikliefhebber trots op het feit dat ik muzikant ben geworden en dat ik dat ik dit ook volhoud. Het is gewoon fijn dat ik er nog steeds van kan leven, en de laatste tijd eigenlijk steeds beter. Ik ben er trots op dat ik met James Burton heb gewerkt. Het was een gouden samenwerking, waarbij een 73-jarige man die heeft samengewerkt met Elvis en in Amerika woont, gewoon naar Middelburg komt om een liedje met mij in te spelen. Dat zijn dingen die je nooit meer vergeet, en waaruit zelfs een hechte vriendschap is ontstaan."

(M): "Het is natuurlijk ook gewoon heel knap dat je een eigen koers vaart. Als je kijkt in Nederland ben je qua sound niet of nauwelijks met andere te vergelijken."

(D): "Aan de ene kant is dat een heel groot voordeel omdat niemand doet wat jij doet. Aan de andere kant is het ook een heel groot nadeel, want in de twintig jaar dat ik als muzikant bezig ben wist niemand eigenlijk zo goed wat ze met me aan moesten. Op de radio zeiden ze: 'Hier kunnen we niks mee, dat gaan we niet draaien.' Bij de poppodia dachten ze: 'Wat een aparte gast, die gaan we in onze zaal niet neerzetten.' Uiteindelijk leek alles veelbelovend, maar was het vaak een 'net niet' verhaal. Pas toen Johan (Derksen, red.) kwam vragen of ik in zijn tv-programma wilde spelen was dat voor mij de perfecte kans."

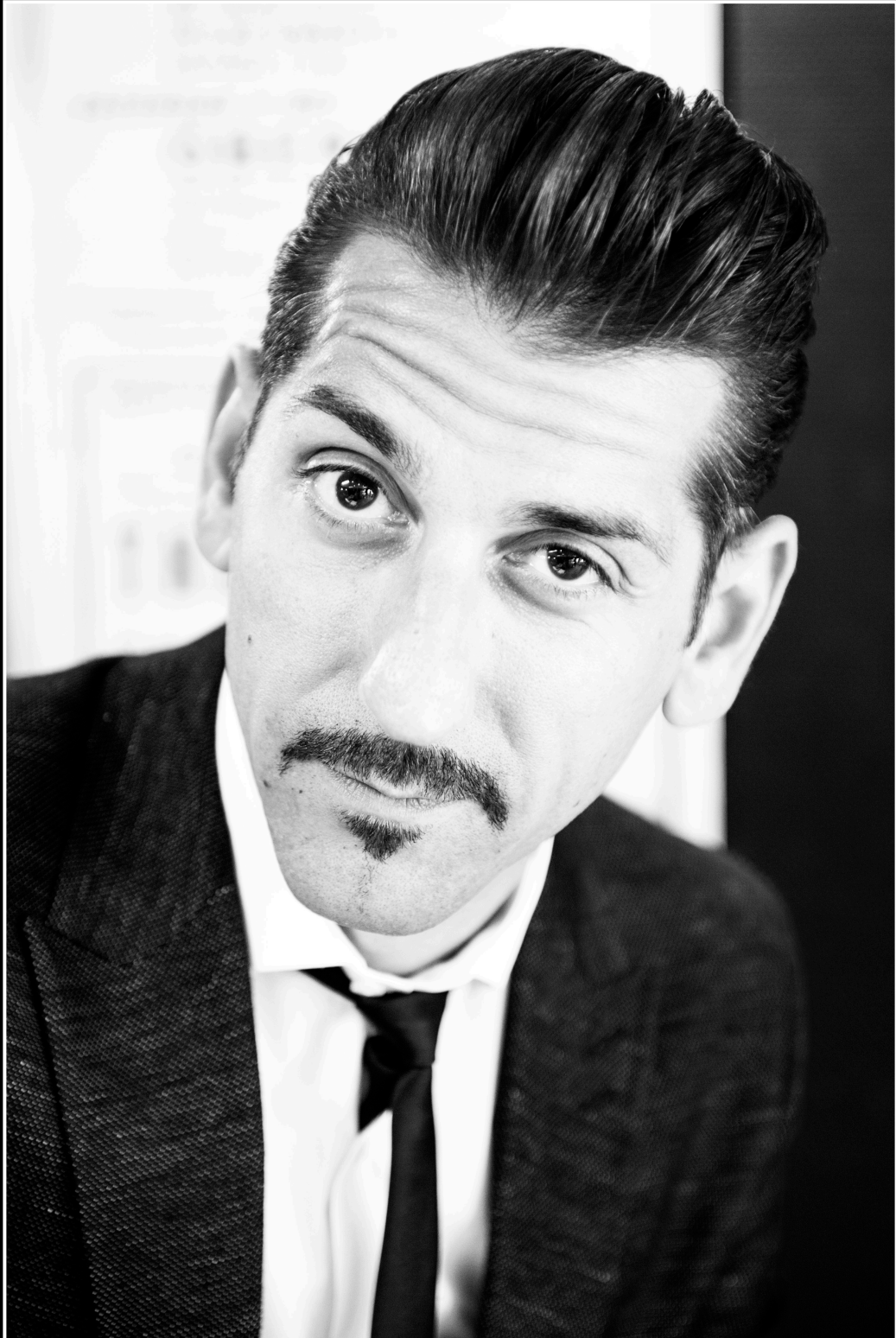
Het heeft me een hele boel bekendheid opgeleverd, waardoor mensen ook anders reageren op je. Eerst kwam ik ergens binnen lopen en werd ik niet serieus genomen, en nu zijn mensen ineens een stuk aardiger omdat ik in een band zit bij een tv-programma.”

(M): “Is het feit dat radio stations en poppodia niet wisten wat ze met jou en de band aan moesten, ook de rede geweest dat je in het begin veel muziek in eigen beheer hebt uitgebracht?”

(D): “Mijn eerste plaat mocht ik nog bij Universal uitbrengen. Dat was heel tof, en er werd ook veel aan gespendeerd. De eerste single ging heel goed, dus tot zover niks aan het handje. Toen flopte de tweede single zo hard dat de derde en vierde single al bijna niet meer nodig waren. Toen vond ik het tijd voor een nieuwe plaat, welke ik bij Universal aanbod maar waar geen interesse voor was. Toen er niemand was die hem wilde uitbrengen heb ik het zelf gedaan, wat ook geldt voor de twee platen die daarop zijn gevolgd. Het enige wat ik uit handen gaf was de distributie, maar voor de rest heb ik alles zelf betaald.”

(M): “Wat voor invloed heeft dat dan op jou als artiest gehad? Werd je er onzekerder door of juist zelfverzekerder?”

(D): “Of ik er zekerder of onzekerder door ben gemaakt, is mij nooit helemaal duidelijk geworden. Wel vind ik het heel fijn dat ik mijn eigen beslissingen kan maken. Ongeacht of dit goede of slechte beslissingen zijn. Ik vind het namelijk vervelend als iemand anders een beslissing voor mij maakt. Het voordeel wat dit alles me heeft opgeleverd is dat ik op mijn 37ste kan zeggen dat ik een man ben geworden die precies weet wat hij wilt en dat ik overtuigd ben van mijn eigen kwaliteiten. Daarnaast voelt het ook fijn dat niemand mij dingen hoeft uit te leggen omdat ik door zoveel schade en schande wel wijs geworden ben in het vak. Dat heeft er ook voor gezorgd dat ik qua festivals of locaties nooit wensen of voorkeuren heb gehad. Zolang ik maar muziek kan blijven maken tot dat ik dood ga, omdat ik verder waarschijnlijk niets anders kan.”

Tekst: Mike Warrink
Fotografie: NCO Photography

